

Arrest

nr. 261 127 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 maart 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 10 maart 2020 om internationale bescherming. Op 14 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lima, Peru en u heeft de Peruviaanse nationaliteit. In 1999 bekeerde u zich tot het evangelische christendom. U leerde over het evangelie en u predikte de Bijbel op openbare plekken. Wanneer u in 2005 aan de avondlessen – u werkte overdag – op de academie begon om u voor te bereiden op de universiteit, predikte u ook hier verder en startte u discussies wanneer er een professor zei dat het evangelie of god niet bestond. U raakte er bekend omdat u hen wou onderwijzen en vaak praatte over de bijbel. U voelde zich er echter verworpen door de andere cursisten en vanaf 2006 begonnen zij u ook uit te schelden en zeiden zij dat u het nooit zou halen. Het werd voor u dan ook moeilijker om u te concentreren op uw studies. In 2007 werd u gevolgd door een meisje tijdens de lessen en wanneer u op een keer met haar ging praten aan de bushalte zei zij tegen u dat u gek was en belde zij de politie waarbij zij hen zei dat u haar wou verkrachten. U werd door de politie meegenomen en drie uur vastgehouden. Omdat uw broek per ongeluk openstond door het rennen zei de politie tegen u dat u haar wou verkrachten. U werd evenwel nergens voor aangeklaagd. Later wanneer u in het district Zurco was om er privéles te geven, zag u een vriend van haar voorbijrijden. U was bang en u vroeg zich af waarom hij u zou volgen. In 2010 was u in dienst van een fabriek die u naar allerlei plekken zond om te werken. Op één van deze plekken werkte u samen met een man uit het district Callao. Hij was onder invloed en vroeg of u aan de universiteit studeerde, waarop u zei dat u daar was om te werken. Hij zei tegen u dat als u van de universiteit zou gaan, hij u zou neerschieten. Later toonde hij ook zijn wapen aan u. U bleef verder gewoon uw shifts doen en later veranderde u van werk. In 2010 ging u naar de universiteit – terwijl u verder bleef werken – en ook daar was u gekend omdat er veel studenten van de academie waren. Ook hier verkondigde u de Bijbel en werd u opnieuw beledigd door studenten zeiden dat u zich beter voelde dan de rest. U voelde zich hierdoor verstoten. Door de secretaresse van de directeur van uw faculteit werd u een extra cursus geweigerd. Ze zei dat u daar geen recht op had, maar u wist dat u dat wel had. Toen u buitenging, luisterde u aan de deur en hoorde u de secretaresse zeggen dat u die extra cursus wou om snel af te studeren en te trouwen. Sommige medestudenten spraken ook slecht over u bij de professoren waarna u de afwijzing voelde bij de professoren. U voelde zich gediscrimineerd. In 2014 of 2015 begon u gezondheidsklachten te ontwikkelen door alles wat u overkwam. U ging één keer naar een arts aan wie u een doorverwijzing naar het ziekenhuis vroeg. De arts weigerde dit evenwel en zei dat u medicatie diende te nemen. Ook buiten de universiteit gebeurde het dat u bijvoorbeeld onderweg naar het station werd nageroepen door onbekenden. Hierbij werd er gezegd dat u maar kon doodgaan en dat u gek was. U voelde opnieuw die afwijzing. In 2015 of 2016 vond u geen werk in de elektriciteit, waar u voor gestudeerd had en waar u in wilde werken. Één keer werd u door een eventuele werkgever toegeschreeuwd en buitengezet. Op een dag wou u uw telefoonkaart herladen voor 5 soles in de winkel waar u ook steeds uw voeding kocht, maar de vrouw zei tegen u dat dit niet kon voor 5 soles, waarop jullie begonnen te discussiëren. Vervolgens kwamen er twee of drie mannen rond u staan en één van hen had een stok bij. U bent weggelopen, maar werd gedurende één kilometer achtervolgd. U ging hierna naar een politiecommissariaat en de politie nam u mee naar die winkel. Enkel de vrouw was daar nog aanwezig en zij had uw telefoon die u tijdens de achtervolging had weggegooid. Wanneer de politie opnieuw weg was, zag u de man die u achtervolgd had en zei hij dat hij u een andere keer ging aanvallen. U werd toen bang omdat dit in de zone was waar u uw eten kocht en naar de kerk ging. U durfde hierna niet meer in deze zone te komen. Tijdens een ontbijt aan een mobiel eetkraampje vond u een stuk blik in uw eten. Later hoorde u ook mensen in een restaurantje tegen elkaar zeggen dat ze die dag vergif in het eten zouden doen. Sindsdien bent u bang om vergiftigd te worden. Door uw gezondheidsproblemen kon u geen normaal leven meer hebben. Omdat u geen ziekteverzekering had in Peru kon u niet naar de dokter omdat dit anders veel geld zou kosten. Omdat er veel corruptie is, hebben de ziekenhuizen geen bedden en zijn er lange wachtrijen. Op de universiteit kon u op een bepaald moment een ziekteverzekering bekomen, maar deze werd u geweigerd omdat u niet in aanmerking kwam. U vreest ook dat u in Peru aan schizofrenie zou gaan lijden. In 2019 zag u in uw kerk eveneens een vriendin van het meisje waar u in 2007 een conflict mee had. U vroeg zich af waarom ze daar was. Omwille van uw gezondheidssituatie en alles wat er met u gebeurde besloot u Peru te verlaten. Op 24 september 2019 reisde u van Peru naar Frankrijk waar uw broer J. (...) woont. U diende hier geen verzoek tot internationale bescherming in omdat u vond dat Frankrijk geen veilig land was omwille van het terrorisme daar. Ook was uw gezondheid slecht. In maart 2020 kwam u naar België waar uw zus J. (...) sinds enkele jaren met haar Nederlandse echtgenoot woont. Op 10 maart 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. In België werd u omwille van uw gezondheidsklachten onderzocht en bleek u een darmbacterie te hebben waarvoor u behandeld wordt. Intussen is de situatie in Peru verslechterd omwille van Covid-19 waardoor er meer werkloosheid is en u er geen werk meer zal hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u uw origineel paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u, voor uw komst naar België in maart 2020, reeds zes maanden bij uw broer in Frankrijk verbleef zonder hier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 5-6). Uw verklaring dat u een land wou met meer veiligheid en dat Frankrijk omwille van terrorisme, waarbij u verwees naar aanslagen, niet veilig was (CGVS, p. 6), kan, gelet dat u wel zes maanden in Frankrijk verbleef en dat België ook getroffen werd door terroristische aanslagen, in alle redelijkheid niet weerhouden worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag trouwens redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen verzoek indiende in Frankrijk is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

U voelde zich ten gevolge van het prediken van uw geloofsovertuiging gediscrimineerd en verstoten (CGVS, p. 7-10). De door u geschetste ervaringen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde allereerst dat u tijdens uw studies, zowel aan de voorbereidende academie als aan de universiteit, beledigd werd door andere personen omdat u praatte over de Bijbel en het geloof. U voelde zich hierdoor verstoten en gediscrimineerd en uw concentratie bij uw studies leed hieronder (CGVS, p. 7-8). Verder verklaarde u dat u ook op straat door onbekenden werd nageroepen en beledigd (CGVS, p. 10). Er dient echter vastgesteld te worden dat dit zich beperkte tot louter verbale beledigingen (CGVS, p. 10, 12). Verder verwees u naar een confrontatie dat u met een meisje had in 2007 die zei dat u gek was omdat u over god praatte en u beschuldigde van een poging tot verkrachting waarna u drie uur door de politie werd vastgehouden (CGVS, p. 9). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u hiervoor niet werd aangeklaagd noch verdere problemen hierdoor kende (CGVS, p. 9-10). Wat betreft uw verklaring dat u hierna nog een vriend van haar zag in een andere wijk en een vriendin van haar in 2019 in uw kerk, waarvan u insinueerde dat dit met dit incident te maken had, dient vastgesteld te worden dat bij geen enkele van deze ontmoetingen iets gebeurde (CGVS, p. 9-10). U verklaarde voorts dat u bij het secretariaat van de faculteit geen extra cursus kreeg omdat men u zei dat u daar geen recht op had. U hoorde de secretaresse achteraf zeggen dat u die cursus wou om snel af te studeren en te kunnen trouwen (CGVS, p. 9). Er dient echter vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat u deze cursus niet kreeg omwille van uw geloofsovertuiging. Het niet kunnen volgen van één cursus kan overigens niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bent trouwens wel afgestudeerd (CGVS, p. 10).

Voorts kan eveneens vastgesteld worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u deze beledigingen nergens aanklaagde omdat dit een sociaal probleem is en men zou zeggen dat u gek bent (CGVS, p. 10, 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat de Peruaanse grondwet voorziet in godsdienstvrijheid en dat discriminatie op basis van religie verboden is, wat u zelf ook aangaf (CGVS, p. 8). Hoewel nog niet alle religies in Peru dezelfde rechten hebben, in het bijzonder wat betreft belastingvrijstellingen, dient vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat buiten enkele individuele gevallen van antisemitisme er geen sprake is van systematische religieuze discriminatie. Volledigheidshalve kan er ook op gewezen worden dat uit

uw verklaringen blijkt dat u in Peru uw godsdienst vrij kon beleven. Zo bezocht u elke zondag verschillende kerken (CGVS, p. 11).

De overige door u aangehaalde incidenten volstaan niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Zo verwees u naar een collega, waar u in 2010 mee samenwerkte, die tegen u zei dat als u aan de universiteit studeerde, hij u zou neerschieten. Op een dag toonde hij u zijn wapen. U kende echter geen problemen met deze persoon (CGVS, p. 12). U verklaarde eveneens bang te zijn dat u vergiftigd zou worden. U verwees hiervoor naar een stuk blik dat u in uw eten van een eetstalletje had gevonden en dat u bij een ander eetstalletje mensen hoorde zeggen dat ze vanaf vandaag vergif in het eten zouden doen (CGVS, p. 12). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen enkele objectieve aanwijzing heeft dat ze u persoonlijk zouden willen vergiftigen (CGVS, p. 12). U verwees eveneens naar een incident in 2015 of 2016 waarbij een mogelijke werkgever tegen u schreeuwde en u buitenzette – feiten die op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn (CGVS, p. 11-12). Opnieuw dient vastgesteld te worden dat hier verder niets gebeurde. Wat betreft uw verklaring dat na een discussie met een winkelbediende twee of drie personen met een stok naast u kwamen staan, waarop u wegrende en één van hen achter u aankwam en hij u die dag nog eens bedreigde (CGVS, p. 11, 12), dient vastgesteld te worden dat u hierna deze zone vermeed en hieromtrent geen problemen meer kende (CGVS, p. 13).

U wijst verder op uw gezondheid. Sinds 2014/2015 kent u gezondheidsklachten ten gevolge van de door u ervaren verstoting/discriminatie. Zo werd uw hoofd warm, traanden uw ogen, kon u niet goed stappen, niet meer goed zien, beviel uw eten u niet en dacht u dat u kanker had (CGVS, p. 8). Uw verslechterde geestelijke gezondheid was uw directe vluchtaanleiding (CGVS, p. 14). U vreest verder schizofreen te worden bij een terugkeer naar Peru (CGVS, p. 14). U legt evenwel geen enkel begin van bewijs neer waaruit blijkt dat u dergelijke gezondheidsproblemen kende of zou kennen in de toekomst. Er werd nooit bij u schizofrenie vastgesteld en u bent in België niet in behandeling bij een psycholoog of psychiater (CGVS, p. 14-15). Dergelijke beweerde oude en hypothetische toekomstige gezondheidsklachten volstaan niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De opmerking van uw advocaat ter zake dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw zus schizofrenie heeft (CGVS, p. 14), wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen.

U laakt verder de algemene gezondheidszorg in Peru (patiënten sterven er aan de deur en er heerst veel corruptie) en beweert daarnaast dat u geen ziekteverzekering werd toegekend, ook al had u er naar eigen zeggen recht op (CGVS, p. 13). Wederom legt u geen documenten neer waaruit blijkt dat de universiteit u een ziekteverzekering weigerde, noch dat u er recht op had. Bovendien blijkt uit informatie dat er in Peru naast private ziekteverzekeringen, twee nationale ziekteverzekeringen bestaan binnen de publieke sector. Een eerste betreft de SIS (Seguro Integral de Salud) van het Ministerie van Gezondheid en het tweede, het EsSalud, dat verkregen kan worden via het werk. Het Ministerie van Gezondheid laat bepaalde ziekenhuizen ook toe niet-verzekerde patiënten te behandelen en de SIS helpt zelfs mensen zonder ziekteverzekering. Dat u nergens anders een ziekteverzekering zou kunnen krijgen, zoals u laat uitschijnen (CGVS, p. 13), wordt aldus niet ondersteund door beschikbare informatie die aan uw administratief dossier werd gevoegd. Een algemene verwijzing naar corruptie volstaat niet om in uw hoofde te gewagen van een actueel gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaringen dat u stabiliteit wou in uw werksituatie (CGVS, p. 12) en dat door Covid-19 de socio-economische situatie in Peru erger is geworden en dat u er geen werk meer zal hebben (CGVS, p. 14), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het feit dat u geen werk vond dat aansloot bij uw studies en diploma (CGVS, p. 11) niet weerhouden kan worden als vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u in het verleden wel degelijk verschillende jobs had in Peru (CGVS, p. 5, 12) en uit niets blijkt dan ook dat u bij een eventuele terugkeer naar Peru geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Wat betreft uw verklaring dat de Covid-19 pandemie een nefaste invloed heeft op de werkgelegenheid in Peru, dient opgemerkt te worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, dergelijk motief, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. De verslechtering van de economie ten gevolge van de pandemie, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de

subsidaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig is.

Uw paspoort wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt hij een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing als volgt:

"In casu is er geen twijfel over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, enkel over de gegrondheid van zijn vrees.

Het staat dus vast dat verzoeker een gedreven gelovig is die zijn hele leven zich geroepen voelde om te doen aan proselitisme, zijn geloof te prediken en in alle levensomstandigheden zijn sociale contacten te overtuigen.

Het wordt ook niet betwist dat hij in dit context jaar na jaar het slachtoffer werd van systematische beledigingen en regelmatig uitgescholden werd.

De andere aangehaalde feiten worden evenmin betwist, enkel dat dit omwille van zijn religieuze activiteiten zou zijn dat hij achtervolgd werd of dat er een doelbewuste poging van vergiftiging zou zijn gebeurd tegen hem is betwist.

De feiten worden als onvoldoende zwaarwichtig beschouwd door de verwerende partij.

De niveau van hardheid die wordt vereist om te besluiten dat een feit al dan niet voldoende zwaarwichtig zou zijn is variabel en hangt van alle specifieke omstandigheden af.

Verzoeker heeft zelf aangegeven dat hij alles aankon tot 2014-2015, moment waar zijn gezondheidstoestand ernstig achteruitging. Hij begon van alle symptomen te ervaren en had het gevoel dat het voor hem onmogelijk was om nog een normaal leven te voeren in zijn land dat hij de vrees had om te lijden aan schizofrenie, zoals zijn zus (zie CGVS pp. 7-8).

Doorheen zijn persoonlijk onderhoud stelt hij ook dat hij geen beroep kon doen op de politie of andere vorm van bijstand of hulp gezien dit als een privéprobleem zou worden beschouwd en dat zij hem zouden zeggen dat hij gek is. Dit is het gevolg van de accumulatie van ervaringen die hij heeft waar hij als gek werd bestempeld.

Deze accumulatie van ervaringen moet worden beoordeeld conform de inhoud van artikel 48/3, §2, b, van de wet van 15.12.19801, zijnde een samenstel [...] van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a) (ernstige schending van de rechten van de mens waarvan geen afwijking is voorzien in het EVRM).

Nergens blijkt dat de verwerende partij deze beoordeling in het licht van de accumulatie van verschillende feiten zou hebben gemaakt. Het blijkt in tegendeel dat de verwerende partij alle feiten onderzocht als geïsoleerde feiten en de zwaarwichtigheid nooit cumulatief onderzocht.

Echter blijkt duidelijk dat permanente discriminatie, belediging en bedreigingen wel de nodige niveau van hardheid bereiken om te worden beschouwd als een vervolging of een ernstige schade, rekening houdende met de tijdspanne waarin zij voorkomen (meer dan 10 jaren) en de gevolgen, onder andere op de geestelijke gezondheid van verzoeker.

Dit is ook de expliciete vrees dat verzoeker uitte: indien hij in dezelfde omstandigheden zou moeten leven vreest hij voor zijn geestelijke gezondheid, ten gevolge van de beledigingen, aanvallen en discriminatie die hij ervaart omwille van zijn geloofsovertuiging.

Zijn verblijf van 6 maanden in Frankrijk waar hij geen aanvraag tot internationale bescherming indiende laat niet toe de ernst van deze vrees te relativiseren. Hij legde uit dat hij deze termijn gebruikte om zich te herstellen en nagaan wat zijn mogelijkheden waren. De termijn voor de indiening van zijn aanvraag is ook een randelement die weinig relevant is voor de kern van de redenen van zijn asielaanvraag en de gegrondheid van zijn vrees in geval van terugkeer.

Waar de verwerende partij aangeeft dat verzoeker de link tussen sommige van de feiten en zijn geloofsovertuiging niet heeft aangetoond moet er worden gesteld dat er van een verzoeker niet kan worden verwacht dat hij voor elk geïsoleerd feit een duidelijke en onbetwistbare link moet leggen met een criteria van de vluchtelingenconventie. Op dit vlak moet het voordeel van de twijfel worden gegund.

Indien het voordeel van de twijfel niet wordt gegund en U Raad van mening zou zijn dat er geen verband wordt aangetoond met de vluchtelingenconventie, neemt dit niet weg dat de feitelijke gegevens ook onderzocht moeten worden in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980, bepaling die geen link eist met de vluchtelingenconventie.

Om deze redenen menen we dat het CGVS een beoordelingsfout heeft gedaan en dat verzoekende de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of tenminste het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, nu (i) zijn houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade, (ii) de door hem geschetste ervaringen van discriminatie en verstoting ten gevolge van het prediken van zijn geloofsovertuiging onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een dergelijke vervolging of ernstige schade, (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat er buiten enkele individuele gevallen van antisemitisme geen sprake is van systematische religieuze discriminatie en uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Peru zijn godsdienst vrij kon beleven, (iv) de overige door hem aangehaalde incidenten niet volstaan om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade, (v) hij geen enkel begin van bewijs neerlegde waaruit blijkt dat hij gezondheidsproblemen kende of zou kennen in de toekomst, hij geen documenten neerlegde waaruit blijkt dat de universiteit hem een ziekteverzekering weigerde, noch dat hij er recht op had en uit informatie blijkt dat er in Peru naast private ziekteverzekeringen twee nationale ziekteverzekeringen bestaan binnen de publieke sector, (vi) het feit dat hij geen werk vond dat aansloot bij zijn studies en diploma niet weerhouden kan worden als vervolging of ernstige schade, (vii) het motief dat de Covid-19 pandemie een nefaste invloed heeft op de werkgelegenheid in Peru vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en het Covid-19-virus bovendien niet uitgaat van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en (viii) zijn paspoort deze vaststellingen niet wijzigt. Al deze overwegingen en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Peru, te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn bekering tot het evangelische christendom in 1999, waardoor hij vaak werd beledigd en zich verstoten en gediscrimineerd zou hebben gevoeld. Daarnaast haalt hij aan dat hij in 2007 door een meisje ervan zou zijn beschuldigd dat hij haar wou verkrachten. Verzoeker verklaart ook te vrezen voor een man die hem in 2010 zou hebben gezegd hem te zullen neerschieten als hij naar de universiteit zou gaan. Verzoeker haalt ook gezondheidsklachten aan die in 2014 of 2015 zouden zijn ontstaan en waarvoor hij geen ziekteverzekering kon bekomen, alsook het feit dat hij in 2015 of 2016 geen werk vond in de elektriciteit, waarvoor hij gestudeerd had. Verzoeker zou zelfs een keer door een eventuele werkgever zijn toegeschreeuwd en buitengezet. Ook haalt hij een discussie met een winkelbediende aan. Ten slotte verklaart verzoeker bang te zijn om vergiftigd te worden nadat hij tijdens een ontbijt aan een eetkraampje een stuk blik in zijn eten had gevonden.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete

elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt alle feiten te hebben onderzocht als geïsoleerde feiten en de zwaarwichtigheid ervan nooit cumulatief te hebben onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat de accumulatie van de verschillende feiten die hij zou hebben meegemaakt het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Dat deze drempel *in casu* niet bereikt wordt, vindt overigens ook steun in de vaststelling dat verzoeker na zijn vertrek uit Peru nog zes maanden bij zijn broer in Frankrijk verbleven heeft zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar verzoeker laat gelden dat hij uitlegde dat hij deze termijn gebruikte om zich te herstellen en na te gaan wat zijn mogelijkheden waren, vindt zijn betoog geen steun in de stukken van het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers dat verzoeker, gevraagd waarom hij in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde dat hij *“een land wilde met meer veiligheid”* en dat het in Frankrijk niet veilig was met het terrorisme, de aanslagen en de doden (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft terecht overwogen dat deze verklaring in alle redelijkheid niet kan worden weerhouden aangezien hij er wel zes maanden verbleef en er ook in België terroristische aanslagen waren, wat verzoeker niet betwist. De laattijdige indiening van zijn verzoek afdoen als een randelement dat weinig relevant is voor de kern van de redenen van zijn asielaanvraag en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging is dan ook niet dienstig, mede ook gelet op de beperkte zwaarwichtigheid van de door hem aangehaalde feiten en vrees.

Waar verzoeker nog verwijst naar de gevolgen (onder andere) op zijn geestelijke gezondheid, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en dat hij nog steeds in gebreke blijft enig (begin van) bewijs aan te reiken van de door hem aangehaalde gezondheidsklachten.

Waar verzoeker nog laat gelden dat van hem niet kan worden verwacht dat hij voor elk geïsoleerd feit een duidelijke en onbetwistbare link moet leggen met een van de criteria van het Verdrag van Genève, doelt hij in wezen op de motieven in de bestreden beslissing over zijn verklaringen dat hij bij het secretariaat op de faculteit geen extra cursus kreeg en dat de COVID-19-pandemie een nefaste invloed heeft op de werkgelegenheid in Peru. Wat betreft het niet krijgen van een extra cursus betwist verzoeker vooreerst niet dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit te wijten zou zijn aan zijn geloofsovertuiging. Tevens gaat hij eraan voorbij dat hierover in de bestreden beslissing bovendien terecht wordt gesteld dat *“(h)et niet kunnen volgen van één cursus (...) niet beschouwd (kan) worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”* en dat verzoeker trouwens wel is afgestudeerd, motieven die hij niet betwist. Wat betreft de invloed van de COVID-19-pandemie op de werkgelegenheid in Peru, stelt ook de Raad vast dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige

schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Peru.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger, onder punt 2.3.3., gedane vaststellingen dienaangaande.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Peru zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Peru actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN